

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 782/05
16.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Зорана Савића, председника већа, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића, Драгомира Милојевића и Горана Чавлине, чланова већа и саветника Марије Вуковић-Станковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 201. ст. 2. у вези чл. 195. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката АБ изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици К. бр. 18/03 од 02.11.2004. године, у седници већа одржаној дана 16.6.2005. године, у присуству оптуженог и његовог браниоца адвоката АБ а у одсуству уредно обавезаног Републичког јавног тужиоца, донео је

П Р Е С У Д У

I Уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Окружног суда у Суботици К. бр. 18/03 од 02.11.2004. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд оптуженог АА за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 201. ст. 2. у вези чл. 195. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је оглашен кривим наведеном пресудом, применом чл. 42. и 43. Основног кривичног закона осуђује на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

II У преосталом делу жалба браниоца одбија се као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Суботици К. бр. 18/03 од 02.11.2004. године оглашен је кривим АА због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 201. ст. 2. у вези чл. 195. ст. 1. КЗ РС, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Истом пресудом према оптуженом изречена је мера безбедности управљања моторним возилом у трајању од 2 (две) године рачунајући од дана правноснажности одлуке која се састоји у забрани издавања возачке дозволе за управљање моторним возилом "Б" категорије у наведеном трајању, оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 311.013,80 динара а оштећени ББ и ВВ ради остваривања својих имовинско правних захтева упућени су на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА адвокат АБ побијајући исту због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је стављен захтев да бранилац оптуженог буде обавештен о седници већа другостепеног суда. Бранилац је поднео и допуну жалбе ближе образлажући наводе из жалбе због којих се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања проширујући свој предлог и на преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда тако што ће се оптужени блаже казнити. Уз допуну жалбе приложио је налаз и

мишљење од 13.4.2005. године вештака др ГГ о душевном здрављу оптуженог АА.

У свом поднеску Ктж. бр. 925/05 од 11.5.2005. године Републички јавни тужилац предложио је да Врховни суд Србије одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог а првостепену пресуду потврди.

Пошто је поступио у смислу чл. 374. и 375. ЗКП-а, Врховни суд је одржао седницу већа у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца на којој је размотрио списе предмета, првостепену пресуду, изјављену жалбу и допуну жалбе, писмени предлог Републичког јавног тужиоца и објашњења дата на седници већа, па је нашао.

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу чл. 380. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗКП-а.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка јер по оцени овога суда не стоје наводи жалбе да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама на које се у жалби указује, као и да постоји противречност између утврђеног чињеничног стања и исказа сведока ДД и ЋЋ, на чијем се сведочењу, поред осталог, то чињенично стање утврђује.

Побијање првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања своди се на истицање у жалби да алкохолисаност и возачко неискуство оптуженог нису кључни разлози који су довели до саобраћајне незгоде у питању, већ да је то криза свести код оптуженог која је наступила критичном приликом, а ту кризу свести првостепени суд је пропустио да испита на адекватан начин.

Међутим, по оцени овога суда, означени наводи жалбе не стоје.

Битан утицај алкохолисаности оптуженог на његову способност за безбедну вожњу утврђен је од стране комисије вештака Медицинског факултета у Новом Саду, коју је на главном претресу представљао доктор ЕЕ. Ова комисија је утврдила да је оптужени у време саобраћајног удеса имао 1,716 промила алкохола у крви, која количина битно умањује способност возача да безбедно управља возилом и учествује у саобраћају.

Није спорно да оптужени у тренутку удеса није имао положен возачки испит, а да је био неискусан за безбедно управљање возилом следи и из исказа сведока ЋЋ, сапутника оптуженог, који је изјавио да је оптужени, непосредно пре критичног догађаја управљао возилом тако што је оно почело да се креће леводесно, сишавши са коловоза на десну банку. Искуство неопходно за безбедну вожњу оптужени није могао стећи на тај начин што му је отац "више пута" давао да вози кола, како то бранилац у жалби истиче.

Што се тиче проблема кризе свести код оптуженог по оцени овога суда првостепени суд се у спроведеном поступку довољно бавио овим проблемом. На те околности на главном претресу саслушан је вештак неуропсихијатар - неуролог доктор ЖЖ који је изјавио да је у ЕЕГ налазу оптуженог од 19.7.1999. године констатовао да се региструје гранична па и специфична електрокортикална дисфункција умерено израженог степена, што практично значи да је именовани могао али није морао имати поремећај тј. кризу свести. У налазу од 28.9.2004. године констатовао је да је ЕЕГ налаз оптуженог уредан, тј. да нема електрокортикалне дисфункције, што значи да нема елемената у овом налазу за испољавање поремећаја свести. Ове различите ситуације вештак објашњава у том смислу да поремећаји могу бити узроковани и непсихичким сметњама, да чак и кривични поступак који се води против некога лица а овде конкретно против оптуженог може бити једна од ситуација која даје клиничку слику епилептичког напада. Даље вештак др ЖЖ закључује да нема објективних доказа у смислу лекарске документације да је оптужени 1997. године, у време саобраћајне несреће, имао евентуално психичких проблема који би се манифестовали кризама свести, па и специфичним нападом. По мишљењу наведеног вештака психијатријски налаз из 1999. године указује на одређене поремећаје код оптуженог, које је поремећаје

вештак ближе навео али сматра да они не указују на закључак да се ради о губитку или губицима свести.

Првостепени суд је у погледу алкохолисаности и стања свести у потпуности прихватио споменуте налазе дајући за то јасне и убедљиве разлоге које у свему прихвата и овај суд. Жалбом браниоца као ни налазом и мишљењем приложеним уз допуну жалбе не доводи се у сумњу стручност вештака који су се изјашњавали у поступку по спорним питањима нити се у жалби указује на неку околност која би упућивала на сумњу у њихову непристрасност па је правилно поступио првостепени суд када је прихватио њихове налазе и мишљења и своја чињенична закључивања базирао на истима.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио и кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 201. ст. 2. у вези чл. 195. ст. 1. КЗ РС за које га је огласио кривим.

Оцењујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни Врховни суд је нашао да првостепени суд није утврђеним олакшавајућим околностима придао довољан значај. Уз чињеницу да отежавајућих околности на страни оптуженог нема, утврђене олакшавајуће околности: досадашња неосуђиваност оптуженог, његове личне прилике, чињеница да је кривично дело извршио у узрасту мањег пунолетног лица као и дуги протек времена (преко осам година) од извршења кривичног дела, по оцени овога суда имају карактер особито олакшавајућих околности.

У оваквој ситуацији Врховни суд сматра оправданим да се оптуженоме ублажи казна испод границе прописане законом у смислу одредаба чл. 42. ст. 1. тач. 2. ОКЗ-а, ради чега је преиначио побијану пресуду у погледу одлуке о казни и оптуженог за дело за које је оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године налазећи да ће се овом казном постићи сврха кажњавања предвиђена одредбама чл. 33. ОКЗ-а а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција предвиђене одредбом чл. 5. истог закона.

По оцени овога суда правилна је и одлука првостепеног суда о изрицању мере безбедности забране управљања моторним возилом према оптуженом која је донета у потпуности у складу са одредбама чл. 68. Основно кривичног закона.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у складу са одредбама чл. 391. ЗКП-а.

Записничар, за Председника већа – судија,

Марија Вуковић-Станковић, с.р. Миодраг Вићентијевић, с.р.

За тачност отправка

ЈК